

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Občanské sdružení Zdravé životní prostředí**, IČ 26674386, se sídlem v Praze - Běchovicích, U Vrby 46, zastoupeného Mgr.Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem v Táboře, Příběnická 1908, adresa pro doručení Jílové u Prahy, Masarykovo náměstí 195, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 29, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 17.8.2011, č.j.: S-MHMP 975218/2010/OST/Vo

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 17.8.2011, č.j.: S-MHMP 975218/2010/OST/Vo, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 8.760,- Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr.Vítězslava Dohnala, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 21 ze dne 20.9.2010, jímž bylo vydáno pravomocně rozhodnutí o umístění stavby areálu „Středisko správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č. 19“.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žalovaný správní úřad se vůbec nevypořádal s námitkami žalobce, učiněnými podáními ze dne 14.2., 6.6. a 30.5.2011. Dále žalobce namítl, že žalovaný správní úřad se vypořádal s námitkami žalobce neadekvátním způsobem, když pouze odkázal na stanoviska dotčených orgánů státní správy, ačkoli je žalobce v podaném řízení zpochybnil. Uvedené námitky se týkaly především zpracované hlukové studie, kdy žalovaný správní úřad namísto řešení v rozporu s ustanovením § 68 odst.3 správního řádu odkázal na vydané závazné stanovisko a jeho potvrzení nadřízeným orgánem. Žalobce rovněž namítl rozpor s ustanovením § 41 odst.8 správního řádu, když změna obsahu žádosti, ke které došlo v průběhu řízení před odvolacím orgánem, znamenala pro žalobce zkrácení ns právu podat odvolání proti rozhodnutí, kterým se umísťuje daná stavba ve své kompletní a komplexní podobě. Žalobce a další účastníci předmětného řízení nemohli uplatnit toto své právo k těm aspektům, které byly změněny v době po vydání prvoinstančního rozhodnutí a takové zkrácení na právech účastníka řízení je nepřijatelné. Žalobce rovněž namítl rozpor s ustanovením § 36 odst.3 správního řádu, když prvoinstanční správní úřad uvedl svou vlastní chybou účastníky řízení v omyl tvrzením, že rozptylovou studii pro uvedenou stavbu nevyžadoval a že žádná taková součásti podkladů pro vydání rozhodnutí není – studie, vyhotovená v procesu EIA, pak nebyla součástí podkladů pro vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby ani v průběhu odvolacího řízení. Judikatura Městského soudu v Praze se vyslovila ve smyslu, že hluková a rozptylová studie musí být součástí podkladů pro vydání územního rozhodnutí a účastníci řízení musí mít možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim.

Žalobce rovněž namítl, že v projednávané věci došlo k doplnění spisu po veřejném jednání bez upozornění účastníků. Takový postup žalovaného odvolacího správního úřadu, který namísto zrušení rozhodnutí prvoinstančního orgánu pro tuto podstatnou procesní vadu konstatoval, že účastníci řízení dostali možnost seznámit se s kompletní dokumentací a měli k ní přístup, nelze podle žalobce považovat za adekvátní zhojení procesní chyby, učiněné prvoinstančním orgánem. Žalobce a další účastníci řízení byli tímto postupem připraveni o možnost vyjádřit se k daným podkladům před vydáním rozhodnutí, o právo na vyjádření prvoinstančního orgánu k námitce a o právo na přezkum rozhodnutí prvoinstančního orgánu k této námitce odvolacím orgánem.

Žalobce rovněž namítl nezákonnou aplikaci ustanovení § 90 odst.1 písm.c) správního řádu, když v tomto případě změna rozhodnutí odvolacím orgánem znamenala zásah do práv žalobce, kdy právně vadné a nezákonné rozhodnutí je následně zhojeno a překryto odvolacím orgánem. Vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měly vyústit v jediný logický postup žalovaného, tedy ke zrušení rozhodnutí a k vrácení věci prvostupňovému orgánu k novému rozhodnutí.

Žalobce namítl rozpor s ustanovením § 4 odst.2 stavebního zákona, kdy podle jeho názoru stanoviska dotčených orgánů byla vydána k jinému předmětu řízení a příslušné dotčené orgány se tak nemohly seznámit a vydat své stanovisko k aktuálnímu předmětu řízení o vydání rozhodnutí, změněnému až v průběhu odvolacího řízení.

Žalobce rovněž namítl rozpor s ustanovením § 90 písm.b) stavebního zákona, když žalovaný se domnívá, že není nutná koordinace s jinou stavbou, pro níž je záměr střediska správy a údržby realizován. Takový závěr je podle názoru žalobce naprosto nelogický a v rozporu s cíli a úkoly územního plánování podle stavebního zákona. Účelem stavby

Středisko správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č. 19 je areál údržby rychlostní silnice. Pakliže nelze v danou chvíli naplnit účel uvedené stavby Střediska správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č.19, je její umístění v rozporu s ustanovením § 90 písm.b) stavebního zákona.

Žalobce rovněž namítl, že územní rozhodnutí není v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Podle regulativů, daných opatřením obecné povahy č. 6/2009, je umístění oplocení do funkční plochy Izolační zeleň nepřípustné. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že uvedená stavba je v souladu s doplňkovým funkčním využitím, neboť stavba má sloužit k odvádění dešťových vod z areálu Střediska správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č. 19, nikoliv z lesních pozemků, určených k plnění funkcí lesa. Není tak splněna podmínka pro uspokojení potřeb území vymezeného danou funkcí.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že v podané žalobě je uvedena celá řada důvodů, které žalobce uváděl již v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby a se kterými se - podle svého názoru - žalovaný správní úřad vypořádal. Proto žalovaný v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl následující:

Žalovaný správní úřad se řádně vypořádal se všemi uplatněnými námitkami žalobce včetně těch, které žalobce učinil písemným podáním ze dne 14.2.2011 a 6.6.2011 a učiněnými ústně do protokolu ve dnech 30.5.2011 a 6.6.2011.

Pokud jde o obsah závazného stanoviska, ten je pro výrokovou část rozhodnutí správního úřadu závazný. Obsah odvolání žalobce směřoval proti obsahu závazných stanovisek odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy a Hygienické stanice hlavního města Prahy, proto si žalovaný vyžádal potvrzení či změnu těchto závazných stanovisek od správních úřadů nadřízených správním orgánům, příslušným k vydání závazných stanovisek. Obě stanoviska byla nadřízenými orgány potvrzena a jejich potvrzení náležitě odůvodněno.

Pokud jde o námitku změny obsahu žádosti žadatele po vydání rozhodnutí v problematice řešení suchých poldrů a řešení odvádění dešťových vod ze stavby, pak má žalovaný za to, že žadatel obsah své žádosti nezměnil, pouze upřesnil část dokumentace, přičemž žalovaný účastníky řízení usnesením ze dne 9.5.2011 seznámil s doplněním spisu a poskytl jim lhůtu k možnosti seznámit se s tímto doplněním spisu a umožnil jim tak k podkladům pro vydání rozhodnutí se vyjádřit.

K námitce žalobce, že rozptylová studie nebyla součástí spisu, žalovaný uvedl, že závazné stanovisko odboru ochrany prostředí MHMP bylo v odvolacím řízení posouzeno správním orgánem ochrany ovzduší, příslušným k potvrzení či změně závazného stanoviska a souhlasné stanovisko k předmětné stavbě bylo potvrzeno.

Pokud jde o námitku žalobce, že po veřejném ústním jednání před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu došlo k doplnění spisu bez upozornění účastníků řízení, pak žalovaný zastává názor, že účastníci řízení byli přímo žalovaným upozorněni na doplnění spisu a měli tak možnost se seznámit s kompletním spisovým materiálem ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce, že žalovaný nezákonně aplikoval ustanovení § 90 odst.1 písm.c) správního řádu, když právně vadné a nezákonné rozhodnutí změnil, žalovaný uvedl, že podle zmíněného ustanovení má odvolací orgán možnost napadené rozhodnutí změnit, pokud tím nehrozí újma některému z účastníků řízení. Žalovaný napadeným rozhodnutím upřesnil odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu a touto změnou nebyla způsobena jakákoli újma účastníkům řízení.

Pokud jde o námitku, že řada podkladů nemůže být považována za podklady pro vydání rozhodnutí, protože byla vydána k jinému předmětu řízení, změněnému v průběhu odvolacího řízení, má žalovaný za to, že s upřesněnou dokumentací se měli možnost účastníci územního řízení seznámit, a to včetně potvrzených souhlasných stanovisek nařízených orgánů.

Žalovaný dále uvedl, že předmětná stavba má sloužit především pro údržbu silničního okruhu kolem Prahy, tedy nejen pro stavbu silničního okruhu kolem Prahy. V současné době je územní řízení o umístění silničního okruhu kolem Prahy č. 511 přerušeno.

K námitce nesouladu napadeného rozhodnutí o umístění stavby s územním plánem hlavního města Prahy žalovaný uvedl, že funkční plocha LR – lesní porosty je určena pro funkční využití lesní porosty a porosty lesního charakteru, přičemž jako doplňkové využití jsou možné drobné vodní plochy a další. Podle názoru žalovaného je umístění stavby rekultivace stávajícího mokřadu v souladu s funkčním využitím podle přílohy č.1 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hlavního města Prahy, když se jedná o stavbu, která nebude sloužit pouze potřebám střediska, ale má rovněž sloužit k regulaci odtoku dešťových vod z území. Nelze tvrdit, že by v průběhu odvolacího řízení byl projekt přepracován, žadatel pouze v průběhu odvolacího řízení upřesnil část dokumentace, týkající se řešení suchých poldrů a řešení odváděných dešťových vod z dotčeného území.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) osoby, které mohou být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno a nebo které mohou být přímo dotčeny zrušením napadeného rozhodnutí či vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu ze dne 24.1.2012 se žádný subjekt do řízení před soudem nepřihlásil a nevyužil tak práva osoby zúčastněné na řízení podle uvedeného právního ustanovení.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 27.1.2010, čj: 23091/2009-83/1761 zrušilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8.12.2008, kterým bylo podle ustanovení § 79 odst.1 a § 92 odst.1 stavebního zákona k žádosti společnosti Ředitelství silnic a dálnic České republiky rozhodnuto o umístění stavby označené jako silniční okruh Prahy, stavba č. 511 Běchovice – dálnice D1 na pozemcích v katastrálních územích Běchovice, Dubeč, Hájek, Uhřetěves, Královice a Kolovraty, blíže specifikovaných v příloze rozhodnutí magistrátu ze dne 8.12.2008. Věc byla magistrátu vrácena k novému projednání.

Dne 28.5.2010 žadatel doplnil žádost o vydání územního rozhodnutí a rozšířil návrh o protihluková opatření, spočívající konkrétně v provedení protihlukového valu/protihlukové stěny ve středním dělicím pruhu a po obou stranách komunikace stavby č. 510, protihlukové

stěny před zástavbou Běchovice II a v použití tzv. tichých asfaltů. Dále se doplnění týkalo vyvolané změny původního řešení objektu SO 410.1.

Rozhodnutím ze dne 4.10.2010 Magistrát hlavního města Prahy vydal nové rozhodnutí o umístění předmětné stavby silničního okruhu kolem Prahy č. 511.

Dne 29.6.2010 podalo Ředitelství silnic a dálnic České republiky žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby s názvem Středisko správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č. 19.

Rozhodnutím ze dne 20.9.2010, č.j.: SZ/UMCO 21/13651/2010/SU/KO, Úřad městské části Praha 21 umístil na pozemcích parc.číslo 206/1 a dalších v katastrálních územích Běchovice, Dolní Počernice a Dubeč stavbu s názvem Středisko správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č. 19.

Proti uvedenému rozhodnutí podala dne 20.10.2010 odvolání Městská část Praha Běchovice a téhož dne se proti uvedenému rozhodnutí odvolal rovněž žalobce, tj. občanské sdružení Zdravé životní prostředí. Oba odvolatelé shrnuli odvolání do sedmi bodů, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

V průběhu odvolacího řízení předložil žadatel upřesněnou část dokumentace, týkající se řešení suchých poldrů a řešení odvádění dešťových vod, spočívající v jednoznačném řešení odvádění dešťových vod do stavu k platnému územnímu plánu. Dále žadatel doložil upřesnění zmocnění k zastupování žadatele pro společnost APRIS 3MP s.r.o., potvrzená závazná stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy z Ministerstva zdravotnictví České republiky a odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy z Ministerstva životního prostředí. Usnesením ze dne 9.5.2011 byli účastníci řízení seznámeni s doplněním spisu a byla jim stanovena desetidenní lhůta pro případné vyjádření se k doplněným podkladům před vydáním rozhodnutí.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný Magistrát hlavního města Prahy žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17.8.2011 tak, že do výroku doplnit text „druh pozemku dle katastru nemovitosti v katastrálním území Běchovice, Dolní Počernice a Dubeč“ s uvedením konkrétních pozemků a vypustil zároveň celý další text, počínaje slovy „...vše tak, jak je zakresleno v dokumentaci...“ Dále odvolací správní úřad vypustil text podmínky č. 5 a č. 10, přičemž podmínku č. 5 formuloval zcela nově. V ostatním zůstal text napadeného rozhodnutí beze změn.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že stavební odbor Magistrátu hlavního města Prahy přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných námitek a nezjistil v řízení, které vydanému rozhodnutí o umístění stavby předcházelo, nedostatky takového rozsahu, které by byly tak závažné, aby bylo třeba rozhodnutí zrušit a vrátit k novému projednání. Napadené rozhodnutí shledal odvolací orgán věcně správným a proto po doplnění a upřesnění dokumentace napadené rozhodnutí změnil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i

žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby areálu „Středisko správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č. 19“.

Žalobce v podané žalobě především namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žalovaný správní úřad se vůbec nevypořádal s námitkami žalobce, učiněnými podáními ze dne 14.2., 6.6. a 30.5.2011. Dále žalobce namítl, že žalovaný správní úřad se vypořádal s námitkami žalobce neadekvátním způsobem, když pouze odkázal na stanoviska dotčených orgánů státní správy, ačkoli je žalobce v podaném řízení zpochybnil.

V pravomoci stavebního úřadu není stanoviska dotčených orgánů státní správy přezkoumávat. Stavební úřad je stanoviskem vázán, avšak zároveň ze stavebního zákona vyplývá jeho povinnost rozhodnout po dohodě nebo se souhlasem příslušného orgánu (ustanovení § 89 stavebního zákona). Stavební úřad je tak povinen zajistit soulad jednotlivých stanovisek navzájem, ale je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu v příslušném řízení (zde v řízení o umístění stavby) při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku.

V rozsudku ze dne 29.3.2007, č.j.: 1 As 16/2006 – 54, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, podle kterého účelem ustanovení § 89 stavebního zákona je vedle ochrany dalších důležitých veřejných zájmů především ochrana životního prostředí. Tyto zájmy chrání právě tzv. „složkové zákony“, které upřesňují, jaká povolení, závazná stanoviska, posudky nebo vyjádření jsou v daném řízení zapotřebí, případně, zda je souhlas orgánu, jenž příslušné zájmy hájí, vůbec nutný. Ustanovení § 89 stavebního zákona z tohoto pohledu slouží jako „zastřešující“ obecné zmocnění pro stavební úřady souhlasy, vyjádření a stanoviska od dotčených orgánů státní správy požadovat a ve spolupráci s nimi pak rozhodovat. Dotčené orgány státní správy se ve svých stanoviscích logicky vždy vyjadřují pouze k tomu chráněnému zájmu, k jehož ochraně jsou ze zákona nadány příslušnou pravomocí, a který právě pro nedostatek odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám (typicky může jít právě o hlukové limity či limity imisní, za účelem jejichž posouzení je třeba zpracovat hlukovou či rozptylovou studii, a to vždy tím dotčeným správním orgánem, který je k tomu příslušný). Finální závěr, zda posuzovaný záměr (stavba) je či není souladný se všemi chráněnými zájmy, již musí nutně učinit sám stavební úřad. Jestliže účastník řízení napadá stanovisko dotčeného orgánu a namítá jeho rozpornost, přičemž se dožaduje podkladů, z nichž tato stanoviska měla vycházet, jak tomu bylo v daném případě, pak je postup stavebního úřadu, který odmítne námitku účastníka s tím, že seznámit s podklady dotčených orgánů jej nemůže (neb je nemá ve své dispozici), a odkáže jej přímo na dotčený orgán, zjevně nesprávný.

V případě žalobce nešlo o závazná stanoviska vydávaná v samostatném řízení, v němž by mohli účastníci řízení účinně hájit svá práva. V souzené věci je nesporné, že se jednalo o podkladová stanoviska, před jejichž vydáním neprobíhá žádné správní řízení. Nešlo tedy o případ řetězících se aktů vydávání závazných stanovisek, kde, pokud tak výslovně stanoví

zákon, žádná úvaha stavebnímu úřadu ve vztahu k příslušnému úseku veřejné správy nepřísluší. Závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy právě proto podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřených v usnesení ze dne 21.10.2008, č.j. 8 As 47/2005 - 86, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1764/2009, podléhají samostatnému soudnímu přezkumu.

V odůvodnění citovaného rozhodnutí však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu výslovně uvedl, že opačný závěr bude platit v okamžiku, kdy nejde o stanovisko závazné a kdy rozhodující orgán, který vydává konečné rozhodnutí, je oprávněn i s ohledem na úsek veřejné správy ve stanovisku zachycený realizovat určitou míru vlastní úvahy. Jinými slovy, jestliže nepůjde o závazné stanovisko, pak naopak stavební úřad vlastní úvahu učinit musí. Odkázat lze v návaznosti na shora uvedené i na judikát Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2002, č.j. 6 A 7/2002 – 55, v němž Vrchní soud vyslovil názor, že vyšel-li správní orgán v důvodech rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy (v daném případě Správy CHKO), pak je na místě, aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto podkladů vyvodil. Přikloní-li se přitom správní orgán k názoru jedné strany, pak je třeba, aby se odborně vypořádal s názory druhé strany a vyvrátil je.

V posuzovaném případě je nutno názorem druhé strany rozumět názor, který ohledně podkladových stanovisek dotčených orgánů vyjádřili účastníci řízení (mj. i žalobce) ve svých námitkách. Stavební úřad se proto námitkou, směřující proti podkladovým stanoviskům musí zabývat a v kooperaci s příslušným dotčeným orgánem, dotyčné materiály si vyžádat a účastníky s nimi v případě jejich žádosti seznámit. Pokud je stanovisko v řízení před stavebním úřadem ze strany účastníka napadeno jakožto vnitřně rozporné, pak je stavební úřad stejnou cestou, tj. ve spolupráci s tímto orgánem, povinen skutečné či tvrzené rozpory sám odstraňovat. Je zřejmé, že námitkou, podle níž kladné stanovisko bylo vydáno, aniž z odůvodnění tohoto stanoviska je zřejmé, z jakého důvodu je vysloven souhlas, se stavební úřad měl zabývat. Těmito rozpory se stavební úřad má povinnost zabývat z úřední povinnosti jakožto garant zákonnosti územního řízení. Pouhý odkaz na stanoviska dotčených orgánů státní správy se tedy v případě zpochybnění jejich vzájemného souladu jeví jako nedostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní správní uvážení stavebního úřadu v tomto směru. Stavební úřad by se tak zbavoval své aktivní role v rozhodovacím procesu a jeho role by v krajním případě byla zredukována *ad absurdum* na pouhý sběr dat (vyjádření, posudků a stanovisek) a pozdější deklarování závěrů dotčených orgánů státní správy cestou formálního vydání rozhodnutí na jejich základě. Je zřejmé, že takovou pasivní roli stavebnímu úřadu zákon nepřisuzuje.

Žalovaný odvolací správní úřad se totožnou námitkou zabýval na straně 7 v bodech 1 a 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl odkaz na doplněná závazná stanoviska orgánu ochrany ovzduší, aniž by se však jakkoli blíže zabýval konkrétním obsahem odvolacích námitek. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostačující, neboť obsahuje pouze odkazy na souhrnné zprávy dotčených orgánů a vyzdvihuje skutečnost, že původní závazná stanoviska byla v odvolacím řízení doplněna a potvrzena a že stavební úřad je vázán závazností stanovisek v územním řízení. Takový způsob vypořádání odvolacích námitek považuje městský soud s ohledem na výše uvedenou již konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu za nedostatečný a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatečném odůvodnění.

Soud dodává, že ve smyslu ust. § 126 stavebního zákona stavebnímu úřadu přísluší podmínky stanovené dotčenými orgány státní správy začlenit do podmínek územního

rozhodnutí; ač vydaný souhlas či nesouhlas „nepřezkoumává“, aby mohl dostát uvedené povinnosti musí po obsahové stránce stanovisko znát a vyžadovat upřesnění, když jinak může rozhodnout i po dohodě s dotčenými orgány. Je jeho povinností rovněž právě v případech kdy předpokládané negativní účinky stavby se i dle stanovisek blíží mezním hodnotám, popř. je dokonce překračují zhodnotit, zda kumulace těchto účinků nevyklučuje umístění stavby vůbec, a má –li celková výsledek záměru přinést zlepšení, je povinen stanovit za jakých podmínek, časově i v koordinaci s dalšími zásahy v území nebo v rámci širších vztahů, se tak může stát.

Žalobce rovněž namítl rozpor s ustanovením § 41 odst.8 správního řádu, když změna obsahu žádosti, ke které došlo v průběhu řízení před odvolacím orgánem, znamenala pro žalobce zkrácení ns právu podat odvolání proti rozhodnutí, kterým se umísťuje daná stavba ve své kompletní a komplexní podobě. Žalobce a další účastníci předmětného řízení nemohli uplatnit toto své právo k těm aspektům, které byly změněny v době po vydání prvoinstančního rozhodnutí a takové zkrácení na právech účastníka řízení je nepřípustné.

Uvedenou žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Z obsahu spisového materiálu, který měl soud k dispozici, vyplývá, že uplatněná námitka změny obsahu žádosti žadatele po vydání rozhodnutí se týkala řešení tzv. suchých poldrů a řešení odvádění dešťových vod ze stavby. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného správního úřadu o tom, že žadatel obsah své (původní) žádosti nezměnil, pouze upřesnil část dokumentace, které se uvedená problematika dotýká. Žalobce nebyl na svých procesních právech postupem žalovaného odvolacího správního úřadu krácen, když ze spisu vyplývá, že žalovaný účastníky řízení usnesením ze dne 9.5.2011 seznámil s doplněním spisu a poskytl jim lhůtu k možnosti seznámit se s tímto doplněním spisu, čímž jim umožnil se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit.

Žalobce rovněž namítl rozpor s ustanovením § 36 odst.3 správního řádu, když prvoinstanční správní úřad uvedl svou vlastní chybou účastníky řízení v omyl tvrzením, že rozptylovou studii pro uvedenou stavbu nevyžadoval a že žádná taková součástí podkladů pro vydání rozhodnutí není – studie, vyhotovená v procesu EIA, pak nebyla součástí podkladů pro vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby ani v průběhu odvolacího řízení.

Návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby spolu s podklady, které jsou jeho součástí (podle již výše citovaných ustanovení) je podán u příslušného úřadu jako celek, a k tomuto návrhu včetně všech jeho podkladů se mají právo vyjádřit všechny dotčené orgány státní správy a všichni účastníci řízení; k návrhu se dotčené orgány státní správy (i účastníci) mohou vyjádřit i dříve, než je podán; v takovém případě, obstará-li stavebník stanovisko dotčeného orgánu k návrhu dříve a připojí-li toto stanovisko již při podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby, omezí se rozsah projednání návrhu v územním řízení s tímto dotčeným orgánem potud, že již není opětovně vyzýván tento dotčený orgán, aby se znovu vyjádřil (podal znovu stanovisko), ale platí, že pakliže se (v rámci zásady koncentrace řízení) po oznámení o zahájení řízení znovu ve stanovené lhůtě (popř. při ústním jednání) nevyjádří jinak, platí jeho stanovisko již dříve vydané.

Omezení projednání návrhu s dotčenými orgány státní správy v tomto smyslu však neznamená, že podklady návrhu, z nichž dotčený orgán státní správy při vydání svého stanoviska vycházel, nejsou či přestávají být součástí návrhu na vydání územního rozhodnutí, že nejsou součástí správního spisu vedeného ve věci návrhu na vydání územního rozhodnutí a že se s nimi nemají právo seznámit a vyjádřit se k nim i účastníci řízení, a to i v případě, že již do návrhu (resp. projektové dokumentace k němu) byly požadavky dotčeného orgánu

na základě předchozího projednání s ním a jím vznesených požadavků na doplnění podkladů zapracovány.

Dotčený orgán státní správy vydává stanovisko k návrhu; vychází tak z podkladů k němu zpracovaných stavebníkem, součástí návrhu a jeho podkladů tím spíše pak jsou i ty z podkladů, které při předběžném či předchozím projednání dotčený orgán požadoval obstatat v podmínkách svého původního stanoviska a k nimž v dalším stanovisku zaujímá postoj stran toho, zda podmínky stanovené v prvním stanovisku byly těmito podklady a případným zapracováním do projektové dokumentace splněny.

Soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že ke zkrácení práv žalobce seznámit se s veškerými podklady pro rozhodnutí došlo; žalobce toto právo uplatnil v podaném odvolání a nebylo mu vyhověno s odůvodněním, které nemá oporu v zákoně. V důsledku toho soud shledal důvodnou i procesní námitku žalobce, že se správní úřady obou stupňů nevypořádaly řádným způsobem s jeho námitkami, potažmo odvolacími důvody, neboť jednak jeho námitky zamítly s odůvodněním, že dotčený orgán státní správy vyslovil s navrhovaným řešením z hlediska jím chráněných zájmů (ve vztahu k namítanému porušení hmotněprávních předpisů) souhlas, jednak žalovaný odvolací správní úřad svůj závěr o neopodstatněnosti námitek či odvolacích důvodů opřel i o podklady, s nimiž nebyl účastník seznámen a k nimž se nemohl konkrétně vyjádřit v žádné fázi tohoto územního řízení a ani jiného řízení před dotčenými orgány státní správy – v daném případě jde o rozptylovou studii, vypracovanou v procesu EIA.

Nedůvodnou shledal městský soud žalobní námitku, ve které žalobce namítal, že žalovaný odvolací správní úřad nesprávně a v rozporu se zákonem aplikoval ustanovení § 90 odst.1 písm.c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když právně vadné a nezákonné rozhodnutí správního úřadu prvního stupně změnil a nezrušil jej. K uvedené námitce je třeba poukázat na skutečnost, že správní řízení před správním úřadem prvního stupně (stavebním úřadem) a odvolací správním úřadem tvoří jeden celek a právě ustanovení § 90 správního řádu umožňuje odvolacímu správnímu úřadu odstranit pochybení a napravit nedostatky rozhodnutí prvoinstančního. Soud má dále za to, že podle zmíněného ustanovení měl odvolací orgán možnost napadené rozhodnutí změnit, pokud tím nehrozí újma některému z účastníků řízení. Žalovaný napadeným rozhodnutím upřesnil odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu, touto změnou nebyla způsobena jakákoli újma účastníkům řízení a to ani s ohledem na to, že další žalobcem uplatněné žalobní námitky byly následně v řízení o žalobě na přezkum pravomocného rozhodnutí správního úřadu soudem ve správním soudnictví shledány důvodnými.

Žalobce dále v podané žalobě namítl rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 4 odst.2 stavebního zákona, kdy podle jeho názoru stanoviska dotčených orgánů byla vydána k jinému předmětu řízení a příslušné dotčené orgány se tak nemohly seznámit a vydat své stanovisko k aktuálnímu předmětu řízení o vydání rozhodnutí, změněnému až v průběhu odvolacího řízení. Uvedená žalobní námitka úzce souvisí s tím, co již soud výše uvedl ohledně námitek o změně obsahu žádosti o vydání územního rozhodnutí. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že v daném případě došlo ke změně předmětu řízení, ale jednalo se o upřesnění s ohledem na jednotlivé konkrétní podklady rozhodnutí. Účastníci řízení pak byli přímo žalovaným odvolacím správním úřadem před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání upozorněni na doplnění spisu a nebyla jim tak upřena postupem žalovaného možnost seznámit se s kompletním spisovým materiálem. Ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. S takto upřesněnou dokumentací se tedy měli účastníci územního

řízení možnost seznámit a jejich procesní práva takovým postupem správního úřadu dotčena nebyla.

Žalobce rovněž namítl rozpor s ustanovením § 90 písm.b) stavebního zákona, když žalovaný se domnívá, že není nutná koordinace s jinou stavbou, pro níž je záměr střediska správy a údržby realizován. Takový závěr je podle názoru žalobce naprosto nelogický a v rozporu s cíli a úkoly územního plánování podle stavebního zákona. Účelem stavby Středisko správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č. 19 je areál údržby rychlostní silnice. Pakliže nelze v danou chvíli naplnit účel uvedené stavby Střediska správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č.19, je její umístění v rozporu s ustanovením § 90 písm.b) stavebního zákona.

Uvedenou žalobní námitku soud shledal částečně důvodnou, neboť s jejím vypořádáním na straně 7 bodu 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí se nelze ztotožnit s ohledem na nedostatečnost a částečnou nesrozumitelnost odůvodnění. Žalovaný odvolací správní úřad odkázal na jinou část odůvodnění napadeného rozhodnutí a bez dalšího dospěl k závěru, že předmětem umísťované stavby není připojení do jihozápadní rampy MUK Českobrodská a není třeba předepisovat koordinaci se stavbou SOKP – stavba 511, ani s přeložkou komunikace I/12. Uvedené odůvodnění však zcela postrádá uvedení těch skutkových a právních rozhodujících okolností, na základě nichž žalovaný k daným závěrům dospěl a nijak se nevypořádává s tvrzením žalobce, že ohledně stavby SOKP a přeložky silnice dosud nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění stavby.

Žalobce rovněž namítl, že územní rozhodnutí není v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Podle regulativů, daných opatřením obecné povahy č. 6/2009, je umístění oplocení do funkční plochy Izolační zeleň nepřípustné. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že uvedená stavba je v souladu s doplňkovým funkčním využitím, neboť stavba má sloužit k odvádění dešťových vod z areálu Střediska správy a údržby rychlostní silnice Běchovice č. 19, nikoliv z lesních pozemků, určených k plnění funkcí lesa. Není tak splněna podmínka pro uspokojení potřeb území vymezeného danou funkcí.

I touto uvedenou námitkou se žalovaný odvolací správní úřad zabýval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, byť se tak nestalo bezprostředně v té části odůvodnění, v níž se žalovaný zabýval konkrétními námitkami uvedenými v odvolání podaném žalobcem. Otázkou souladu napadeného rozhodnutí s Územním plánem sídelního útvaru hl.m.Prahy ze dne 9.9.2009 a s vyhláškou č. 32/1999 Sb.hl.m.Prahy se zabývá odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání na straně 4 a 5, kde je podle názoru soudu zcela dostatečně, konkrétně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vyjádřeno, z jakých konkrétních skutkových a právních skutečností žalovaný při svém hodnocení onoho souladu vycházel a k jakým jednotlivým závěrům dospěl. Zabývá se i obsahem žalobcem namítaného opatření obecné povahy č. 6/2009. Žalovaný v této části odůvodnění rozhodnutí uvedl, že funkční plocha LR – lesní porosty je určena pro funkční využití lesní porosty a porosty lesního charakteru, přičemž jako doplňkové využití jsou možné drobné vodní plochy a další. Umístění stavby rekultivace stávajícího mokřadu v souladu s funkčním využitím podle přílohy č.1 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hlavního města Prahy, protože se jedná o stavbu, která nebude sloužit pouze potřebám střediska, ale má rovněž sloužit k regulaci odtoku dešťových vod z území.

Vzhledem k výše uvedenému závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí rozhodl soud podle ustanovení § 76 odstavec 1 písmeno a/ s.ř.s. bez nařízení jednání. Podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a současně vyslovil, že

věc se vrací žalované k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní úřad je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a dále soud přiznal žalobci právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, tvořených odměnou jeho zástupce. Výše těchto nákladů je tvořena odměnou právního zastoupení žalobce Mgr.Vítězslavem Dohnalem, advokátem, za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč a dvakrát režijní paušál po 300,- Kč podle ustanovení § 9, § 11 a § 13 vyhl. č. 117/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v platném znění (převzetí zastoupení a podání žaloby). Součástí odměny za zastupování je rovněž částka 960,- Kč, rovnající se 20% dani z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobce předloženým osvědčením soudu prokázal, že je plátcem této daně.

Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 8.760,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění podle ustanovení § 149 odst.1 o.s.ř. za použití ustanovení § 64 s.ř.s.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9.října 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová